

връзкитѣ на престилчицата. Тѣ се бѣха разслабили при играта. Дръпна леко червената престилчица, подхвъркна и я отнесе въ гнѣздото си.

Баба Марта се събуди. Погледна внучката си. „Кжде ли е оставила престилката си?“ — помисли си тя. После разбуди момиченцето.

— Кжде ти е, Мартичке, престилката?

Момиченцето погледна учудено.

— Кжде е, бабо? Ти си я скрила да ме уплашишъ. Дай ми я!

— Не се шегувамъ, чедо. Ти си я изгубила, като си тичала.

Мартичка се разплака.

— Азъ легнахъ съ нея. Не съмъ я изгубила, — викаше момиченцето. — Нѣкой ми я взелъ. Ахъ престилчицата ми, престилчицата ми!

Баба Марта помисли, че врабцитѣ сж я откраднали. Тя сви вежди и викна високо:

— Крадци! Разбойници! Азъ ще ви науча!

Облаци закриха слънцето. Захвърка снѣгъ.

На другата сутринъ сивитѣ врабченца се гушеха едно до друго на дружинки. Гласѣха нѣщо.

До обѣдъ всѣко врабче намѣри и донесе по една нишка —

коя бѣла, коя червена. Тѣ не можеха да намѣрятъ престилчицата. Но искаха да набавятъ прежда на баба Марта, за да изтъче нова престилчица. Окачиха нишкитѣ по клонкитѣ, защото се страхуваха да доближатъ баба Марта. Само малкото врабче кацна пакъ върху рамото на Мартичка и рече:

— Мартичке, ние не сме взели престилката, но ето — донесохме нишки да ти изтъче баба Марта нова престилчица. Недей плака, а помоли баба си да спре снѣга.

Усмихна се Мартичка. Престана да плаче и запридумва баба си:

— Не се сърди, бабо! Врабцитѣ не сж виновни. Тѣ не сж взели престилката. Но вижъ, донесли нишки да ми изтъчешъ новичка! Смили се, бабке! Спри снѣга. Гладни сж врабчетата.

Баба Марта послуша внучката си. Укроти се.

На другия день огрѣ слънце. Духна топълъ вѣтъръ и полюшна шаренитѣ нишки по клонкитѣ. Оттогава тия нишки се нарекоха мартенички.

И всѣка година, въ първитѣ дни на бабиния Мартинъ месецъ, по рждетѣ на децата връзватъ мартенички, та да бжде баба Марта весела и засмѣна.

Христина Илиева